

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

28 mai 2019

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

judecând în ședință fără participarea părților recursul ordinar declarat de avocatul Talmaci Mariana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Ursu Iurie xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20.05.2016-30.03.2018;

instanța de apel: 07.05.2018-14.06.2018;

instanța de recurs: 05.04.2019-28.05.2019;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 martie 2018, Ursu Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 191 alin.(5) Cod penal la 10 (zece) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități în domeniul administrării sau conducerii pe un termen de 5 (cinci) ani.

Acțiunea civilă a fost admisă și dispusă încasarea din contul lui Ursu Iurie în beneficiul Serviciului Piscicol prejudiciul material în sumă de 2 434 220 (două milioane patru sute treizeci și patru două sute două zeci) lei.

Măsura de asigurare a acțiunii civile sub formă de sechestru asupra ¼ cotă-parte care aparține lui Ursu Iurie din încăperea cu nr. Cadastral xxxx cu suprafața de 72.3 m.p., situată în mun. Chișinău, str. xxxx în scopul asigurării reparării prejudiciului cauzat prin infracțiune, a fost menținută.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ursu Iurie activând în baza ordinului 454-p din 20.06.2008, în funcție de șef a Serviciului Piscicol, a săvârșit infracțiunea de delapidare în proporții deosebit de mari cu folosirea situației de serviciu, în următoarele circumstanțe:

Astfel, în anul 2014, Ursu Iurie, a comandat de la „Editura Statistică”

permise de pescuit, valoarea nominală a tuturor permiselor constituind 1 404 000 lei. Fiind verificate datele din evidență contabilă pentru perioada 01.01.2014-31.12.2014, la compartimentul venituri și componența mijloacelor speciale obținute în urma realizării permiselor de pescuit amator/sportiv, s-a stabilit că încasările totale constituie 408 400 lei, inclusiv: luna ianuarie 58 050 lei, luna februarie 39 150 lei, luna martie 142 150 lei, luna aprilie 60 000 lei, luna iulie 109 050 lei. Suma de 408 400 lei, obținută de la realizarea permiselor a fost depusă direct la contul special al Serviciului, evitându-se înscrierile în registrul de casă.

Prin urmare, diferența dintre nominalul de permise procurate și nominalul permiselor realizate, pentru anul 2014 constituie suma de 995 600 lei (1 404 000-408 400), sumă ce a fost însușită, prin delapidare de Iurie Ursu.

Tot el, în perioada anului 2015, a însușit prin delapidare bani de la realizarea permiselor de pescuit în sumă de 1 438 590 lei, în următoarele circumstanțe:

Pentru anul 2015, Serviciul Piscicol a editat 11 300 permise de pescuit, urmare fiind realizate 11 025 permise, la valoarea nominală în sumă de 1 806 510 lei. La compartimentul venituri și componența mijloacelor speciale pentru perioada 01.01.2015-31.12.2015, în contabilitatea Serviciului Piscicol au fost înregistrate și raportate încasări totale în sumă de 367 890 lei. Astfel, mijloacele bănești în sumă de 1 438 590 lei obținute prin diferența sumelor de 1 806 510 lei ce reprezintă suma pentru permise realizate și 367 920 lei, care este venit reflectat în evidența contabilă, nu au fost reflectate în evidența contabilă a Serviciului Piscicol ca venituri la contul special, au fost însușit prin delapidare de către Ursu Iurie.

Astfel, Iurie Ursu, contrar normelor imperative n-a organizat evidența corespunzătoare a mijloacelor bănești încasate de la realizarea permiselor de pescuit pentru anii 2014-2015, însușind prin delapidare banii în sumă 2 434 190 lei (995 600 lei pentru an. 2014 + 1 438 590 lei pentru an. 2015), iar pentru suma de 1 375 000 lei, acumulată de la realizarea permiselor de pescuit pentru anul 2015, pentru a da un aspect legal acțiunilor sale ilegale, a perfectat un contract de împrumut, datat cu 21 septembrie 2015, prin care Iurie Ursu în calitate de persoană fizică a împrumutat de la Serviciul Piscicol, suma de 1 375 000 lei, pentru o perioadă de 3 luni, pentru procurarea șalupelor.

3. Nefiind de acord cu sentința, avocatul Talmaci Mariana în numele inculpatului a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, deoarece în acțiunile acestuia nu se regăsește componența infracțiunii incriminate.

În susținerea poziției sale, apelantul a invocat că:

- examinarea cauzei nu a fost imparțială, fiind unilaterală și nefiind stabilite toate circumstanțele cauzei, nu s-a stabilit existența divergențelor în declarațiile martorului acuzării, analiza tuturor circumstanțelor enunțate de toți martori, nu s-a analizat nici o probă a apărării, nu s-a expus la cererea cu privire la nulitatea probei

depusă de apărare. Argumentele apărării nu au fost combătute, indiferent faptului ca ele au fost enunțate în susținerile verbale anexate;

- referitor la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, aceasta nu a fost probată în nici un fel, nu au fost anexate probe care ar demonstra că suma de bani solicitată a fost luată nemijlocit de Ursu Iurie, ba din contra, nu a fost probată nici lipsa din contabilitate, din punct de vedere juridic, SP nu a suferit nici o pierdere;

- menționează că pe parcursul judecării cauzei s-a stabilit că permisele au fost încredințate contabilității, responsabile de evidența contabilă și a permiselor fiind cei doi contabili - Oxana Dănuță și Unru Ludmila. La fel, ele fiind responsabile de sumele de bani care urmau a fi depuse la contul bancar al SP fiindcă ele frecventau banca. Deci, în responsabilitatea lui Ursu Iurie nu a existat un act juridic în care era împuternicit cu ducerea evidenței permiselor de pescuit sau cu depunerea cărorva sume bănești către bancă;

- în actul de învinuire este indicată o sumă calculată abstract și imprecisă – 2 434 190 lei, fără a fi reflectată în careva acte juridice. Nemijlocit, metoda de însușire așa ziselor sume de bani, din nominalul permiselor cărora nu se știe cu certitudine care permise au fost realizate și care au fost anulate din cauza erorilor, nu a fost stabilită de către OUP, la fel sustragerea de către Ursu Iurie propriu zis nu a fost probată;

- cu referire la urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv SP nu a prezentat proba cu privire la prejudiciu suferit sau cauzat, la fel nu a fost probată existența patrimoniului efectiv solicitat în acțiunea civilă;

- în instanța de judecată cât și în timpul urmăririi penale careva scop cupidant nu a fost stabilit, în timpul percheziții la domiciliu nu au fost găsiți careva bani. Nu există o expertiză contabilă care să stabilească cu certitudine prin diferite metode ale contabilității suma unui prejudiciu real suportat de către partea vătămată;

- a fost grav încălcat dreptul părții la apărare, încălcându-se exigențele art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene și a fost sesizată Curtea cu o cerere cu privire la o expertiză contabilă, efectiv suportând inclusiv cheltuielile necesare, însă această cerere a fost respinsă. Odată ce există mari divergențe în calculul efectuat de către OUP și la dosar fiind 2 acte cu privire la controlul financiar tematic diferit, trebuia numită o expertiză independentă;

- contrar art. 281 Cod de procedură penală, ordonanța de punere sub învinuire nu conține careva date despre data, locul, mijloacele și modul de sustragere a sumelor însușite, nu sunt indicate documentele de transfer ilicit și nici cecurile prin care au fost ridicați careva bani în numerar. Astfel, vreun document de ridicare a banilor sau ordin în acest sens, nu au fost prezentate de OUP, consimțământul lui Ursu Iurie de a nu lua la evidență careva sume bănești nu a fost probat de OUP;

- referitor la declarațiile date de inculpat la urmărirea penală, dânsul era în relație de încredere cu dna contabilă și s-a lăsat convins de a semna un act precum că a împrumutat de la SP suma de 1375 mii lei pentru doar a o ajuta în haosul creat, însă contractul dat fiind unul fictiv nefiind luat la evidența contabilă, ordinul de încasare fiind fără număr, semnat în timpul concediului în mașina contabilei într-o seară, fapt confirmat de către martorul Coșer. Astfel, fiind semnat la inițiativa contabilei trebuia să confirme careva insuficiențe ce au ieșit din calculul dânsei și a comisei, estimativ inițial fiind de 1 375 000 lei, ca mai apoi să fie recalculat la suma de 2 434 190 lei;

- cu privire la martorul, contabilul Oxana Dănuță, în declarațiile sale a menționat că nu a știut că de la întreprinderea de stat directorul nu are voie să facă împrumut, ceea ce nu corespunde adevărului, reieșind din stagiul său profesional cumulat de ani de experiență, fiind angajat în 2005, anterior lui Ursu Iurie la SP, totodată în explicațiile către inspector în momentul reviziei, dânsa a spus că nu știe de ce nu a luat la evidență facturi fiscale, cele trei, ceea ce la fel fiind o eroare din partea sa. Ursu Iurie nu avea cum să știe de existența cărorva facturi fiscale care nu au fost semnate de către el, la fel nu a emis vreun ordin în sensul dat pentru a fi comandate mai multe premise pentru perioada anului 2015;

- SP conform Regulamentului eliberează permise, iar după cum se invocă de OUP, eliberarea permiselor lipsă nu a fost probată, deci calculul sumei de 995600 este unul nejustificat material. Deoarece realizarea permiselor nu a fost demonstrată și sunt mari dubii cu privire la ce s-a întâmplat în contabilitate, odată ce permisele date nici nu au fost luate la evidență de către contabilitate, iar valoarea nominală nu poate fi solicitată sau calculată ca un prejudiciu adus SP, deoarece nu se cunoaște cu certitudine care au fost realizate, care au fost anulate. Deci, comanda efectuată la Editura Universul, demonstrează doar procurarea unor permise, editate, la costul stipulat în factură, iar transformarea lor în valoare materială are loc doar la momentul tranzacționării și luarea la evidență contabilă, ceea ce nu a fost probat de către OUP;

- cu referire la depozițiile martorului Isac Oxana, dânsa a menționat că nu au fost prezentate actele primare ce ar permite calculul unei sume fixe, deci cu siguranță, în cazul dat cele indicate de ea sunt bazate pe suspiciuni, iar suspiciunile nu pot fi puse la baza unei acuzări, totodată informând că suma este una abstractă. Deci, conform spuselor ei, pe anul 2014 au fost reflectate permise în număr de 5000, iar în realitate au procurate 7500, deci, 2500 nu au fost reflectate, într-un calcul conform apărării, conform metodei de ecuație care a fost aplicată de către acuzare și inspecție, nicidecum aceste permise nu pot fi estimate la suma calculată de către ei, deci, stabilind suma maximală de valoare nominală pe care îl poate avea un permis - 2500 bucăți ori 300 lei, este egal cu 750000 lei. Cu atât mai mult, ar trebui luate în calcul și cele anulate sau nerealizate;

- referitor la mărturiile lui Vlad Ungureanu, dânsul a declarat că nu există vreun act de predare-primire între SP și Ursu Iurie, ceea ce semnifică că un careva raport ce ar permite invocarea dispariției ceva ce i-a fost predat lui Ursu Iurie de către SP la momentul venirii sale în funcție și demisionării, precum că nu a înapoiat careva bunuri ce aparțin sau au aparținut în posesia SP și au fost transmise lui Ursu Iurie, nu există ceea ce este relevant în uza dată;

- ordonanța de începerea a urmăririi penale din 21 ianuarie 2016, conform căreia urmărirea penală a fost începută, invocându-se un prejudiciu material calculat fictiv, deci suma indicată în contractul de împrumut 1375 lei, banii calculați de contabilă care după calculele contabilei nu se regăseau, total fiind suma calculată a nominalului permiselor comandate, ceea ce constituia la moment 1 746 360 lei. Deci, în data de 21 ianuarie 2016, lipseau mult mai puțini așa ziși bani, fiind foarte straniu că suma dată creștea treptat, iar SP își majorează în acțiunea civilă neîntemeiat prejudiciul material, fără careva suport juridic documentar sau probant;

- de asemenea, în probarea nevinovăției lui Ursu Iurie, apărare a solicitat ca SP să prezinte bilanțul contabil pe anul 2014, 2015, iar aceste rapoarte nu au fost prezentate, ezitându-se în prezentarea Cartei mari. Totodată, careva act de pierdere sau nimicire a registrelor, a dărilor de seama cu privire la permise întocmite de inspectori, care confirmă unanim că au existat, la fel nu au fost prezentate instanței de către SP;

- a fost prezentat Actul inspecției financiare din 10 octombrie 2014 pe perioada anului 2014, 01 ianuarie 2014 - 01 septembrie 2014, semnat de către Ecaterina Mazur, iar prezentul act nu confirmă careva încălcări pe perioada anului 2014 în cadrul SP, ceea ce demonstrează că suspiciunile și concluziile OUP pentru anul 2014 sunt neîntemeiate;

- o altă probă importantă este fișa postului Oxana Dănuță din iunie 2012, unde este stipulat ca fiind responsabil de managementul SP, conducerea procesului de gestionare a patrimoniului SP, asigurarea și controlul asupra păstrării documentelor contabile primare, informație de bază informațională de evidență contabilă precum și de arhivare, predarea lor în arhiva departamentală. Deci, conform fișei date, responsabil asupra actelor de evidență contabilă se face Oxana Dănuță, iar dânsa nu a semnalat la poliție furtul cărorva acte, falsul cărorva acte sau nimicirea (pentru nimicire sunt acțiuni cu caracter penal stipulat în CP);

- o altă probă este răspunsul SP din 15 iulie 2016, pe perioada anului 2013-2015 careva demersuri către Editura Universul cu privire la tipărirea blanchetelor nu sunt înregistrate la SP;

- importante sunt declarațiile contabilei depuse în instanța de judecată, dânsa a declarat ca nu știa că între administratorul întreprinderii de stat și persoana fizică nu se face contract de împrumut, ceea ce nu corespunde adevărului. La fel, dânsa a

declarat că nu știa că actele primare din contabilitate se păstrează timp de 5 ani în arhivă. Acești indici demonstrează că greșelile și neglijența petrecută îi aparțin, inclusiv demonstrează că nu este de natură penală, deoarece ea este în serviciu până în prezent nefiind pusă sub acuzare, fiind direct responsabilă de situația creată;

- cu referire la declarațiile martorului, Ludmila Unru, care a relatat că activează în SP din 2001, atribuțiile fiind să ducă evidența materială și să fie contabil casier. Acest important martor nu a fost audiat de către OUP fiind direct responsabil, de evidența permiselor și întocmirea registrului de casă, care nu a fost ridicat;

- martorul Constantin Coșer a confirmat că Ministerul Mediului îl presa pe domnul Ursu să plece din funcție. A confirmat cele indicate de d-nul Grati, că de safeu nu se folosea Ursu, acces având la acesta doar d-nul Grati, fiind la el în birou;

- după cum s-a demonstrat pe parcursul judecării cauzei a existat o șampilă facsimil cu semnătura directorului și totodată, toți martorii, în afară de cei din contabilitate, au confirmat că aceste ștampile se aflau în contabilitate, ele se aplicau pe permise. Actul Inspectării financiare tematice efectuate la Serviciul Piscicol, pe perioada 01 ianuarie 2014 - 01 ianuarie 2016, recunoscut în calitate de document prin ordonanța din 26 aprilie 2016, a fost întocmit cu încălcări, reieșind din aceste considerente s-a solicitat anularea probei date, fiind întocmit în absența directorului, fiindu-i prezentat sub formă de expertiză, dar de fapt fiind un act financiar. Totodată, inspectorul financiar ține să concretizeze că nu a fost somat penal, pentru concluziile stabilite în momentul întocmirii acestui act;

- acest act este un rezultat a unei încălcări procesuale fiind un fruct otrăvit. Art. 255 alin. (2) Cod de procedură penală, imperativ stabilește că ordonanța trebuie să fie motivată și să cuprindă: data și locul întocmirii, numele, prenumele și calitatea persoanei care o întocmește, cauza la care se referă, obiectul acțiunii sau măsurii procesuale, temeiul legal al acesteia și semnătura celui care a întocmit-o. Ordonanța nesemnată de persoana care a întocmit-o nu are putere juridică și se consideră nulă. Dacă organul de urmărire penală consideră că este cazul să fie luate anumite măsuri, face propuneri motivate în ordonanță. Din conținutul ordonanței din 19 februarie 2016 privind efectuarea controlului economico-financiar, așa zisa efectuare a reviziei financiare economice tematice, cu certitudine rezultă că organul de urmărire penală a dispus efectuarea unei măsuri procesuale (controlul economico-financiar) neprevăzute de Codul de procedură penală, or, ordonanța este ilegală, contrară prevederilor art. 254, 255 Cod de procedură penală, care stabilește că organul de urmărire penală dispune asupra măsurilor procesuale prevăzute de cod, și art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, care imperativ prevede că procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și

normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului Cod;

- ulterior efectuării acțiunii procesuale efectuată de către OUP în timpul urmăririi penale i-a fost adusă la cunoștință inculpatului Ursu Iurie Actul Inspecției financiare în data de 11 aprilie 2016, prin proces-verbal de notificarea a părții cu raportul de expertiză. Astfel, fiind lezat în drepturile sale procesuale de a participa la acțiunea dată, fiindu-i prezentat sub formă de raport de expertiză, proba dată nefiind un raport de expertiză, după cum se menționează în acest proces-verbal;

- probele anexate la dosar, fișa postului Unru Ludmila, fișa postului Oxana Dănuță, denotă că persoanele care erau obligate de a duce evidența permiselor, și evidența contabilă, arhivarea documentelor primare, inclusiv care au dispărut din contabilitate în circumstanțe nestabilite de OUP. Întru confirmarea poziției apărării, aceste fișe care indică direct responsabilitate secției contabile și persoanele care direct au participat la haosul creat, aceste persoane fiind actualmente în funcție, acțiunile lor nefiind încadrate de natură penală, precum nimicire de acte sau fals în acte, atunci cu siguranță acțiunile lui Ursu Iurie nu sunt pasibile de latură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2018, a fost respins apelul declarat, cu menținerea hotărârii fără modificări.

4.1. În cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, inculpatul fiind legal citat, fiind dispusă aducerea silită în privința lui, nu s-a prezentat în ședința de judecată, iar la 21.06.2018 a fost anunțat în căutare, astfel, Colegiul penal a procedat în conformitate cu prevederile art.321 Cod de procedură penală și a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Colegiul penal a conchis că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de Ursu Iurie, în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina lui Ursu Iurie încadrarea juridică corectă și anume, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal.

Sub aspectul expus, Colegiul a ajuns la ferma convingere că de fapt, alegațiile privind dezacordul cu sentința de condamnare în privința lui Ursu Iurie, constituie doar o concluzie a apărătorului și a inculpatului, fiind aduse doar unele critici în adresa sentinței pronunțate la caz, sentință, care de fapt este motivată, întemeiată și legală, astfel că careva temeieri în sensul casării acesteia de către instanța de apel, nu s-a identificat.

În acest sens, instanța a reținut ca fiind veridice relatările martorului Dănuță Oxana, iar criticile aduse de către avocat asupra acestor declarații sunt formale, dat fiind că relatările sunt confirmate și prin coroborare cu alte probe și anume, a declarațiilor martorului Isac Oxana, actul Inspectării financiare tematice efectuate la Serviciul Piscicol, pe perioada 01 ianuarie 2014 - 01 ianuarie 2016, recunoscut în calitate de document prin ordonanța din 26 aprilie 2016, Răspunsurile parvenite de la ÎS „Editura Universul” nr. 61 din 11 martie 2016 și nr.67 din 18 martie 2016 și materialele anexate, prin care se confirmă comanda permiselor de pescuit pentru anii 2014-2015 de Serviciul Piscicol și primirea acestora de la „Editura Universul”, recunoscute în calitate de document prin ordonanța din 26 aprilie 2016, a contractului de împrumut din 21 septembrie 2015, a procesului verbal de confruntare din 11 aprilie 2016 dintre Dănuță Oxana și Iurie Ursu. Din analiza detaliată a actului Inspecției financiare, se determină clar săvârșirea mai multor încălcări ce țin de evidența permiselor de pescuit într-un registru contrar prevederilor Hotărârii de Guvern nr.888 din 06 august 2007 și reflectarea lor în evidența contabilă.

Astfel, potrivit Actului Inspectării financiare tematice efectuate la Serviciul Piscicol, pe perioada 01 ianuarie 2014- 01 ianuarie 2016, recunoscut în calitate de document prin ordonanța din 26 aprilie 2016, prin care total suma lipsă de bani de la realizarea permiselor constituie 2 434 190 lei (995600 lei (2014) și 1 438 590 lei (2015)).

Colegiul a apreciat critic declarația făcută de către Ursu Iurie și anume, că ar fi transmis suma de 1 375 000 lei lui Ceban Victor, pentru procurarea a 2 șalupe din Federația Rusă, însă declarațiile expuse de către Ursu Iurie, nu au fost argumentate și sunt doar declarative, deoarece această versiune nu și-a găsit confirmare, de vreme ce nu a fost identificată o astfel de persoană pe nume Ceban Victor, după cum a descris-o Ursu. Mai mult, adresa 1-a care a făcut referință bănuitul, precum că numitul Ceban i-a lăsat garant cartea de imobil pentru imobilul din str. Nucarilor 57 din mun. Chișinău, nu a fost identificată și este de menționat că în mun. Chișinău nu este imobil cu așa număr.

Versiunea invocată de către Ursu Iurie, de referință la contractul de împrumut a sumei de 1 375 000 lei, este una artificială și a fost inventată o dată cu apariția divergențelor în activitate dintre Ursu și conducerea Ministrului Mediului, acesta nu ar fi existat dacă controlul ar fi fost inițiat în prima jumătate a anului 2016, adică cotoarele ar fi fost nimicite, iar în evidența contabilă ar fi fost numai încasările depuse la contul special.

Numitul contract de împrumut a fost întocmit pentru suma de 1 375 000 lei, din considerentul necunoașterii cifrei exacte a cotoarelor realizate și soldul rămas, acest argument se probează prin faptul că, de la Serviciul Piscicol a fost ridicate toate permisele de pescuit nerealizate și cotoarele pentru anul 2015. Acestea fiind

examine, s-a constatat că unele permise ce de facto existau, au fost incluse în actul datat cu 21 aprilie 2015 ca fiind nimicite.

În cadrul confruntării, Ursu Iurie a recunoscut că de la Dănuță Oxana a cerut și ulterior, a primit actele de evidență și realizarea permiselor de pescuit pe anii 2014-2015. Totodată, a confirmat că pe parcursul anului 2014 de la Dănuță Oxana a primit sume de bani, concret nu-și amintește ce sume, precum și nici timpul concret.

În acest caz, Colegiul penal a reținut că și-a găsit pe deplin confirmare scopul inculpatului, anume a scopului de cupiditate, prin aceea că acesta a sustras mijloacele bănești în proporții deosebit de mari, fapt confirmat de către martorul Dănuță Oxana, care a declarat că sumele ce erau transmise pentru realizarea permiselor de pescuit le transmitea inculpatului la indicația acestuia, iar pentru a tăinui lipsa acestor sume, acesta a întocmit un contract de împrumut fictiv, fapt confirmat de către Dănuță Oxana. Iar alegațiile inculpatului precum că ideea de a perfecta îi aparținea acestui martor, pentru a tăinui sumele luate de ea și împrumutate altor persoane, nu sunt probate în nici un fel, astfel că, Colegiul le-a apreciat ca declarative, fiind o poziție a apărării.

La fel, Colegiul a respins alegațiile apărării precum că respingerea cererii de efectuare a unei expertize contabile independente a dus la încălcarea dreptului părții la apărare, or, odată ce a fost efectuat un control tematic la Serviciul Piscicol de către un inspector superior al Direcției inspectare financiară și a fost întocmit un act prin care au fost descrise detaliat acțiunile întreprinse și constatările ulterioare, iar ulterior inspectorul a fost audiat în cadrul cercetării judecătorești, depoziții care au fost depuse sub jurământ și care au fost considerate veridice și în coroborare cu alte probe.

De asemenea, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiate și alegațiile apărătorului precum că prima instanță eronat a reținut insuficiența unei sume de bani care nu a fost justificată legal, iar în rapoartele financiare din 2014-2015, nefiind indicată vreo creanță către Ursu Iurie, nefiind adus un prejudiciu material real care să existe la moment, or, prin actul Inspecției financiare este indicat total suma lipsă de bani de la realizarea permiselor, care constituie 2 434 190 lei (995 600 lei (2014) și 1 438 590 lei (2015).

Au fost respinse și motivele precum că, Ursu Iurie la numirea sa în funcție nu i-au fost enumerate careva bunuri de care să fie responsabil, nefiind semnat sau întocmit un act de predare-primire între SP și el, deoarece funcția de Șef al Serviciul Piscicol presupune responsabilitatea pentru întreaga activitate a instituției pe care o conduce sub toate aspectele, mai mult ca atât aceste obligații fiind prevăzute de fișa postului.

Instanța de apel a respins și argumentul avocatului, precum că ordonanța de punere sub învinuire este întocmită contrar prevederilor art. 281 Cod de procedură

penală, or, alegațiile date sunt nefondate, odată ce ordonanța de învinuire este întocmită în corespundere cu prevederile legale în care sunt stabilite toate circumstanțele săvârșirii infracțiunii incriminate, respectiv, o asemenea alegație a apărătorului invocată la capitolul pretinsei învinuiri formale fiind doar o poziție a apărării.

Totodată, a fost respins și argumentul apărătorului referitor la faptul că prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 21 ianuarie 2016 prejudiciul material a fost calculat fictiv, deci lipseau mult mai puțini bani, iar ulterior suma creștea, or, odată ce potrivit art. 252 Cod de procedură penală, *urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia*, astfel că, ulterior după ce sunt colectate toate probele învinuitului i se aduce la cunoștință învinuirea în corespundere cu art. 281 Cod de procedură penală, astfel, la concluzia instanței de apel nu sunt temeinice alegațiile apărătorului cu privire la suma indicată la urmărirea penală, odată ce procesul a fost doar pornit, iar ulterior au fost elucidate toate circumstanțele cauzei.

În același context, instanța de apel a reținut ca fiind nefondată alegația apărătorului, precum că suma de 995 600 nu a fost probată, or, aceste argumente sunt dezbătute prin actul Inspecției financiare din 26 aprilie 2016.

Argumentul avocatului precum că responsabilitatea de eliberare a permiselor și colectarea banilor pentru acestea, au fost în obligațiile contabilelor Unru Ludmila și Dănuță Oxana, potrivit fișei postului lor, a fost declarat ca fiind nefondat, or, Colegiul a menționat că responsabilitatea revine anume inculpatului, fapt care reiese din fișa postului lui, dar și nemijlocit din relatările martorilor audiați în ședința instanței de fond, care au comunicat și confirmat anume responsabilitatea inculpatului, cât și anume faptul că dânsul a eliberat permisele și a colectat sumele de bani, care ulterior au fost delapidate de către dânsul.

Ulterior, Colegiul penal a reiterat că prin sentința instanței de fond, lui Ursu Iurie i-a fost aplicată pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități în domeniul administrării sau conducerii pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executare în penitenciar de tip închis, fapt care arată asupra respectării principiilor și cerințelor legale de stabilire a pedepsei penale.

Aplicarea față de inculpat a unei pedepse neprivative de libertate ar constitui o încălcare a principiului proporționalității pedepsei penale și cu atât mai mult, având în vedere caracterul acțiunii infracționale, dar și urmările acesteia, fapt ce denotă că sancțiunea penală privativă, nu sunt de natură de a crea o impresie de evitare ușoară a pedepsei pentru inculpat, ci au tendința de a-l trece pe calea corijării și reeducării.

În continuare, instanța de apel a reținut ca fiind corectă și justificată soluția instanței de fond la capitolul soluționării acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, Serviciul Piscicol, și reprezentantul acesteia, Mihai Ciupac, ulterior Purici Irina, în contextul în care partea vătămată a adus date probante care adeveresc cuantumul clar al prejudiciului efectiv suportat fapt care se probează prin probele anexate la materialele cauzei și anume, prin Actul Inspectării financiare tematice efectuate la Serviciul Piscicol, pe perioada 01 ianuarie 2014-01 ianuarie 2016, recunoscut în calitate de document prin ordonanța din 26 aprilie 2016, prin care suma lipsă de bani de la realizarea permiselor constituie 2 434 190 lei (995 600 lei (2014) și 1 438 590 lei (2015).

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Talmaci Mariana în numele inculpatului, în care invocând temeii pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor înaintate, recurentul a formulat următoarele motive:

- instanța de apel a comis erori de drept, de procedură, la pronunțarea hotărârii motivate, deoarece completul de judecată a fost compus contrar prevederilor legale;

- pe parcursul judecării cauzei, atât prima instanță, cât și instanța de apel au respins demersul avocatului privind efectuarea unei expertize economica-financiară, or, orice bănuț, inculpat, are dreptul la o expertiză de genul dat, în special când se judecă o cauză penală de natură economică;

- inculpatului nu-i poate fi imputată suma dispusă spre încasare ca prejudiciu material de către instanță, deoarece este una exagerată și nu a fost probată existența acesteia, or, Actul financiar, actul dnei Mazur și declarațiile inspectorilor sunt contradictorii și prin urmare, în cazul dat, era necesară efectuarea unei expertize economica-financiară;

- învinuirea adusă este una formală și cu caracter abstract, deoarece nu a fost indicată vreo clauză de încălcare din fișa postului, iar atribuțiile de serviciu au fost îndeplinite și toți angajații, cu excepția contabilei, au adus laude față de directorul Ursu Iurie;

- în ordonanța de începere a urmăririi penale din 21 ianuarie 2016, a fost invocat un prejudiciu material calculat fictiv, deci suma indicată în contractul de împrumut 1375 lei, banii calculați de contabilă care după calculele contabilei nu se regăseau, total fiind suma calculată a nominalului permiselor comandate, ceea ce constituia la moment 1 746 360 lei. Deci, în data de 21 ianuarie 2016, lipseau mult mai puțini așa ziși bani, fiind foarte straniu că suma dată creștea treptat, iar SP își majorează în acțiunea civilă neîntemeiat prejudiciul material, fără careva suport juridic documentar sau probant;

- de către apărare s-a solicitat ca Serviciul Piscicol să prezinte bilanțul contabil pe anul 2014-2015, iar aceste rapoarte nu au fost prezentate și totodată, careva act de pierdere sau nimicire a registrelor, a dărilor de seamă cu privire la permise, la fel nu au fost prezentate instanței;

- declarațiile martorului Oxana Dănuță urmează a fi apreciate critic, deoarece se contrazice de nenumărate ori și nu poate fi credibilă, fiind în relații ostile cu inculpatul, ba chiar dânsa se face responsabilă de evidența contabilă și de dispariția unor registre de evidență care se aflau în contabilitate, iar dacă era la curent cu dispariția unor sume de bani care ajungeau în posesia lui Ursu Iurie, atunci urma a păstra probă ce ar confirma aceste sume de bani;

- instanța de recurs urmează a reține declarațiile inspectorilor Ojog, Cara, Eftodi, Cheaburu, Raducan, Drumea, care confirmă că evidența permiselor se face regulat de către contabilitate, fiind registre depuse de către ei, iar suma de realizare conform declarațiilor lot indicată, cumulează cu aproximație 624 900 lei pe parcursul celor 2 ani. Astfel, cum pot fi în coroborare aceste declarații cu cele spuse de Oxana Dănuță sau Diana Isac;

- instanța de apel era obligată să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului în coroborare cu probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu legea.

6. Pe marginea recursului a prezentat referință procurorul, care a solicitat respingerea acestuia, ca inadmisibil.

7. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit practicii cu privire la judecarea cauzelor penale în ordine de apel și conform art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost

apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.

Statuând asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4.1. al prezentei decizii, nu a respectat întocmai prevederile legale enunțate supra, interpretându-le eronat.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs și astfel, instanța de recurs luând în considerație argumentele invocate de recurent și constatând că instanța de apel a interpretat eronat prevederile legale la judecarea cauzei penale și la adoptarea soluției sale, urmează a se expune asupra erorilor admise.

În primul rând, Colegiul penal lărgit menționează că, conform actului de învinuire, acțiunile lui Ursu Iurie au fost calificate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, pentru faptul că „... *contrar normelor imperative intenționat nu a organizat evidența corespunzătoare a mijloacelor bănești încasate de la realizarea permiselor de pescuit pentru anii 2014-2015, pentru a avea posibilitatea însușirii banilor în sumă de 2 434 190 lei (995 600 lei (2014) + 1 438 590 lei (2015), fapt prin care a cauzat un prejudiciu în proporții deosebit de mari în cuantum de 2 434 190 lei*”.

În urma judecării cauzei în prima instanță, instanța de judecată a ajuns la concluzia că în acțiunile lui Ursu Iurie sunt prezente elementele infracțiunii incriminate, constatând existența faptei atribuită prin rechizitoriu, reținând că „... *contrar normelor imperative intenționat nu a organizat evidența corespunzătoare a mijloacelor bănești încasate de la realizarea permiselor de pescuit pentru anii 2014-2015, pentru a avea posibilitatea însușirii banilor în sumă de 2 434 190 lei (995 600 lei (2014) + 1 438 590 lei (2015), iar pentru suma de 1 375 000 lei, acumulată de la realizarea permiselor de pescuit pentru anul 2015, pentru a da un aspect legal acțiunilor sale ilegale, a perfectat un contract de împrumut, datat cu 21 septembrie 2015, prin care Iurie Ursu în calitate de persoană fizică a împrumutat de la Serviciul Piscicol, suma de 1 375 000 lei, pentru o perioadă de 3 luni, pentru procurarea șalupelor*”.

Respectiv, din cele descrise se denotă că, instanța de fond a atribuit în acțiunile inculpatului fapte diferite celor incriminate prin actul de învinuire,

suplinind din oficiu „...iar pentru suma de 1 375 000 lei, acumulată de la realizarea permiselor de pescuit pentru anul 2015, pentru a da un aspect legal acțiunilor sale ilegale, a perfectat un contract de împrumut, datat cu 21 septembrie 2015, prin care Iurie Ursu în calitate de persoană fizică a împrumutat de la Serviciul Piscicol, suma de 1 375 000 lei, pentru o perioadă de 3 luni, pentru procurarea șalupelor”, or, în cazul în care instanța a considerat necesar a oferi careva explicație pe marginea unor acțiuni, acestea urmau a fi indicate în partea motivatoare a hotărârii și nu în partea descriptivă, deoarece suntem în prezența depășirii limitei învinuirii, ceea ce duce și la încălcarea prevederilor art. 325 Cod de procedură penală și de fapt agravează și situația inculpatului.

Or, învinuirea se consideră mai gravă în cazul când se majorează volumul învinuirii, deși nu modifică estimăția juridică a celor săvârșite, sau, o astfel de modificare a învinuirii este posibilă numai când aceasta nu se deosebește în mare măsură de circumstanțele reale ale cauzei de învinuirea înaintată definitiv, susținută de procuror în cadrul judecării cauzei, iar modificarea învinuirii nu înrăutățește situația inculpatului și nu afectează dreptul lui la apărare.

Prin urmare, Colegiul menționează că, abordarea instanței de fond și menținută eronat de către instanța de apel este una incorectă și contrară prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, deoarece partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului și motivele pentru modificarea învinuirii în cazul în care s-a efectuat așa ceva la judecată, or, o modificare în acest sens nu a fost solicitată de către acuzatorul de stat, acesta susținându-și poziția pe tot parcursul judecării cauzei reflectată și în învinuire.

Mai mult ca atât, instanța nu a pus în discuție părților modificarea învinuirii și nu a informat inculpatul în mod detaliat cu privire la natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, precum și dreptul de a dispune de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării sale, încălcând, astfel, și prescripțiile art. 6 §1, §3 lit. a) și b) CEDO - dreptului la un proces echitabil (*Hotărârea CjEDO din 12.04.2011, Adrian Constantin vs. România*).

Situația descrisă mai sus servește drept temei pentru casarea hotărârii și nu poate fi corectată în recurs, ceea ce echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei. Eroarea comisă nu oferă posibilitatea instanței de recurs de a trage concluzii privitor la corectitudinea soluției adoptate de către instanța de apel.

Motivarea soluției instanței de apel, contrazice dispozitivul hotărârii și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, temei ce se încadrează în prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală și se soldează cu casarea deciziei recurate și remiterea cauzei la o nouă judecare în ordine de apel.

La o nouă judecare a cauzei, este necesar a se ține cont că una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată, iar la întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală potrivit cărora, instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată. Această prevedere se referă și la adoptarea deciziei de către instanța de apel.

Totodată, la rejudecare instanța urmează să dea o apreciere cuvenită actului de învinuire și să-l examineze în coraport cu încadrarea juridică oferită de către organul de urmărire penală.

În al doilea rând, verificând și analizând *per ansamblu* decizia instanței de apel, raportat la criticele recurentului, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii procesual-penale în partea motivării hotărârii.

Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, chiar dacă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile (*a se vedea în acest sens cauza Boldea vs. România*), această obligație nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

În continuarea aceluiași gând, Curtea Europeană a consemnat în repetate rânduri că, la judecarea cauzei de către instanța de apel și la adoptarea deciziei, aceasta nu se poate limita la preluarea totală sau parțială a motivării formulate de instanța de fond, ci trebuie să analizeze din nou cauza, în fapt și în drept, cu atât mai mult când este în situația pronunțării unei noi hotărâri, și să răspundă argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de părți, or, doar astfel se demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul examinării acestei cauze penale.

Cu toate acestea, verificând decizia recurată, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a analizat punctual criticile invocate de avocat, ci s-a limitat doar la expunerea unor fraze generale, menționând că: „... *probele administrate în cauză demonstrează vinovăția lui Ursu Iurie în comiterea infracțiunii incriminate.*”

Față de cele ce preced, Colegiul reiterează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat și vizavi de problemele ce le ridică aceștia. Prin alte cuvinte, fiind investită

cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, în decizia adoptată trebuia să expună concluzia generală pe marginea apelului, precum și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea criticilor invocate de avocat, analizând probele și indicând expres care sunt motivele respingerii unora și aprecierii critice a altora.

Astfel, simpla motivare a instanței de apel precum că, probele demonstrează cu certitudine vina inculpatului, instanța de recurs o apreciază ca fiind insuficientă și nejustificată întru menținerea soluției instanței de fond, or, potrivit art. 93 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei și în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuितului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză, etc.

Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Având la bază raționamentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel la examinarea cauzei nu a cercetat probele prezentate de către partea acuzării și partea apărării sub toate aspectele, nu le-a verificat și analizat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și nu și-a motivat soluția adoptată, de asemenea instanța de apel nu a făcut o analiză minuțioasă a chestiunilor de fapt criticate de părți și astfel nu a soluționat fondul apelului declarat.

În contextul dat, se specifică că pentru corectitudinea judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele acumulate în dosar, întrucât aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, iar justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces, or, în decizia instanței de apel lipsește analiza și aprecierea probelor.

În atare circumstanțe, se relevă că au fost încălcate prevederile art. 394 alin.(1) pct. 2) Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că, partea

descriptivă a hotărârii de condamnare trebuie să cuprindă probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

În consecință, procedându-se în asemenea mod, instanța de apel a admis încălcarea art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. În particular, instanța de apel nu a respins argumentat toate alegațiile avocatului invocate în cererea de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare vizavi de chestiunile care au importanță decisivă în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În al treilea rând, un alt aspect important asupra căruia instanța de recurs atrage atenția la judecarea recursului este verificarea legalității întocmirii actului contestat în corespundere cu prevederile legale, adică, în esență, obiectul judecății este hotărârea atacată.

Astfel, Colegiul penal analizând decizia instanței de apel constată că dispozitivul acesteia este adoptat contrar normelor de procedură penală, deoarece cererea de apel a fost respinsă și menținută hotărârea atacată, însă fără a se indica motivul care a dus la soluția de respingere, or, respingerea apelului în conformitate cu prevederile art. 415 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, are loc în trei situații: a) când apelul este depus peste termen; b) când apelul este inadmisibil; c) când apelul este nefondat.

Prin urmare, odată ce instanța de judecată ajunge la concluzia că apelul declarat urmează a fi respins, în dispozitivul deciziei urmează a fi indicat în mod obligatoriu și motivul care a dus la adoptarea acestei soluții, în caz contrar, de altfel și în speța supusă judecării, suntem în prezența unei erori de drept comise de către instanța de apel și anume faptul că, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce reprezintă unul din cele cinci temeuri prevăzute la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală și care duce la casarea hotărârii.

Rezumând cele menționate supra, Colegiul penal lărgit constată că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecată, iar la rejudecarea cauzei instanța urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină cont de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate și examinate în instanța de fond, să le dea o apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să

pronunțe o hotărâre întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Talmaci Mariana în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui Ursu Iurie și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 25 iunie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Dumitru Mardari